

Da vi i februar 2003 meddelte nogle venner, at vi ville købe et telt, i stedet for en ny campingvogn, for at kunne tage sydpå og vandre i bjergene, lød kommentaren: ”Skøre mennesker får skøre ideer”.

Det blev alvor for os 50+'ere. Vi fik købt teltet og vi kom til Østrig, til Fieberbrunn nord for Zell am See. Vi ankom til styrtende regn, men teltet skulle op. Det meste af tøjet blev smidt. Næste morgen startede dagen overskyet, men hen på eftermiddagen brød solen igennem. Solen skinnede resten af ferien.

Der blev indkøbt vandrekort og ture blev planlagt. Den første tur var let og efterhånden de forskellige ture blev gennemført steg sværhedsgraden. Det var heldigt, for hvis jeg skal være ærlig, var vi ikke i træning. Det blev nogle dejlige ture i den friske luft og en herlig stilhed. Skønne udsigter. De sidste ture, vi var på, var svære. Bl. a. en tur op til Wildsee, en sø 1854 mtr. o.h. og en op mod Buchenwandstein (1462 mtr. o.h. ). En tur, der gik opad og opad. Heldigvis i skygge for det var meget varmt. Stien (Katzeneck) var forholdsvis smal og med ”trapper”. Det vil sige det var trærødderne, der dannede trinene. Her fik især jeg problemer. Men op kom vi efter 3 timers vandren - og belønningen for anstrengelserne var fantastisk.

Det er noget, der blev kendetegnede for vore kommende vandreture, anstrengelserne blev belønnet med fantastiske scenerier.

Der var byfest i Fieberbrunn og vi var selvfølgelig ”med”. Jeg faldt i snak med en ældre herre. På et tidspunkt spurgte han om vi havde bjerge i Danmark. Nej, svarede jeg hurtigt, men tilføjede efter en tænkepause, at det havde vi egentlig. Det hedder Himmelbjerget. Hvor højt det var? 180 mtr. svarede jeg. Vi sad i 790 meters højde.

Ferien i Østrig var vellykket. Vi bestemte os hurtig for, at vi ville derned igen. Det blev dog ikke Alperne, men Dolomitterne, der kom på dagsorden.

Via søgen over nettet fandt jeg en campingplads i Campitello di Fassa, som så fornuftig ud. Det var den. Den lå meget centralt for en masse vandreture, viste det sig.

Der er skønt i Alperne, men vi må indrømme, at Dolomitterne slår dem. Men Dolomitterne er også ganske anderledes i opbygning og struktur. Køreturen ind i Dolomitterne til campingpladsen lovede godt. For hvert hårnålesving blev udsynet nærmest endnu mere flot. Også her blev der straks indkøbt vandrekort, som blev studeret nøje, og der blev planlagt ture. Nu blev rifugie, Sellajoch, Sassolungo, Sass Pordoi, Belvedere og Col Rodella daglige ordforråd.

Da vi så var klar til vandreturene, blev jeg syg. Det var nyresten, der passerede. Det blev også til en tur på sygehuset.

Vandringen kom i gang. Generelt var det sådan, at vi tog svævebanen op og tog en tur rundt i

terrænet og gik så ned. Svævebanen op til Col Rodella blev brugt flere gange. Den kunne tage 120 personer. Og vi blev løftet godt 1000 mtr.. Området oppe omkring Col Rodella var godt ”befærdet”. Det så ud til, at mange italienere i alle aldre tog på udflugt. Når de var kommet op, gik de ud til det nærmeste refugie, hvor de så nød dagen/frokosten for at tage svævebanen ned igen. På disse knudepunkter var der ”larm”, italienerne snakker ikke sammen, de nærmest råber i munden på hinanden.

Derfor var det for os en ”befrielse” at komme længere ud på ruterne. Der var der stille. Bortset fra fuglesang og køernes klokker. Der var også en flora uden lige med mange af de blomster, vi kender herhjemme fra. Et sted vi kom forbi, var en bakketop overgroet med azaleaer. Utroligt, når man tænker på, hvor svært det kan være at holde dem hjemme i vindueskarmen. På disse ture kunne vi gå i mange timer uden at møde et menneske. Og mødte man nogen blev der hilst pænt på hinanden. Mange af dem var på vores alder eller ældre.

De første ture vi var på var for så vidt ikke vanskelige. Men alligevel skulle vi passe på. Nogle steder havde vandet taget noget af stierne, så der skulle ”kravles” lidt. Andre steder, hvor det enten gik ned eller op, var stien ”belagt” med løst ral, så der skulle udvises forsigtighed. Her var stavene en virkelig god hjælp. I Østrig gik næsten alle med stave. Vi havde derfor købt nogle. Her i Dolomitterne gik også mange med stave.

På en af ruterne kom vi virkelig på en strabadstur. Ifølge vandreguiden ville en ”lille omvej” tage ca. 1½ time ekstra, så den valgte vi. Ekstraturen tog 3 timer i stedet, så vi var godt møre, da vi var ”hjemme” igen. De sidste 3-4 km ned var meget stejl, så det kom til at gøre ondt i i forvejen ømme tæer. Samtidig begyndte det at småregne.

Det er forøvrigt den erfaring vi har gjort. De tidsangivelser, der står i guiden, skal man tage med et gran salt. Rutersnes længde er ikke i km, men i tid. Det måtte være nogle virkelige gode vandrere, der havde gennemprøvet ruterne. Eller også er vi alt for langsomme. Jeg tror kun, der var en enkelt gang at tidsangivelsen passede. Man skal iøvrigt også være opmærksom på, hvornår den sidste tur ned med svævebanen er, hvis man vil den vej. En enkelt gang (i Østrig) lå vi og nød det gode vejr og udsigten, at vi missede den, så det blev en tur på 5,5 km ned.

Vi ville til Dolomitterne igen i år, for som vi sagde, der var lige nogle bjerge, vi ikke nåede. Og jeg kan godt røbe, at vi tager derned igen i 2006. Der er stadig nogle bjerge. Vi fik da set nogle nye steder.

Det vi bl.a. ville op på, var det berømte Marmolada, som er et paradys om vinteren for skifolket. Vi kunne desværre ikke komme den ”rigtige” vej op med svævebanen, da de var ved at bygge om højt oppe, og brugte den til transport af byggematerialer. Det blev så en tur op på modsatte side af Marmolada til underkanten af glescheren. Her tog vi dog svævebanen både op og ned. Som så mange andre steder var der en fantastisk udsigt. I det fjerne så vi Alperne indhyllet i skyer, mens vi stod i bagende sol, uden en sky på himlen, med fødderne godt plantet i en snedrive.

Et andet nyt sted var en tur op til Catinaccio (Rosengarten), hvor Sagnkongen Laurin bor. Det var også en flot tur. Deroppe kunne vi se målet, Refugiet Vajolet med de Torre Vajolet som

baggrund. Men vi kom ikke derop. Vi havde brugt godt af den nominerede tid, og der var lang vej endnu. Vi kunne sagtens gå derop, ingen tvivl om det. Men vi skulle jo ned igen. Så vi blev enige om at vende om. Det skal man ikke være flov over. Tværtimod. Man kan jo ikke sådan lige tage en bus eller taxa.

Vi holdt pause på et fladt ca. 2 mtr højt klippestykke. Og der for vor fødder 7 Edelweis. Vi havde ganske vist set nogle tidligere, men så mange på et sted. Det er jo ikke ligefrem en farvestrålende plante, men højt besunget er den jo - og fredet.

Vi blev på vore ture mere og mere modige og gik på vanskelige steder, som vi nok ikke havde taget sidste år. Bl. a. en tur på en 30 cm bred sti, den ene side næsten lodret op, den anden næsten lodret ned. Godt nok var der ikke langt ned, men der lå nogle store klippestykker, så i heldigste fald kunne det give nogle brækkede knogler. Det gav kriller i maven. Vi havde forinden gået i næsten 3 timer på en stigning på henved 40 grader og meget ujævnt terræn. Og så var der ingen refugier. Et par æbler og nogle chokoladekiks udgjorde vor frokost. Det skal vi også være bedre til næste år. At spotte om der er refugier – og om de er åbne. For alt er baseret på vintersport i området. Vi kom forbi flere refugier, der var under om- og tilbygning.

Det eneste, der nu kan stoppe os er helbredet. For om man er over 50 eller ej, betyder ikke noget. Rimelig kondition, godt humør og opsat på oplevelser i en frisk, dejlig luft, i stilhed og næsten alene i mange timer, er det eneste, der behøves. Belønningen er fantastisk.

Er det at være ”skør”, ja, så vil vi gerne kaldes skruptossede.